

Uchwała z dnia 24 maja 2002 r., III CZP 25/02

Sędzia SN Iwona Koper (przewodniczący)

Sędzia SN Zbigniew Kwaśniewski

Sędzia SN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Wiesławy K. przeciwko „P.” – Towarzystwu Ubezpieczeniowo-Reasekuracyjnemu S.A., Oddziałowi w S. o zapłatę, po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym w dniu 24 maja 2002 r., przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jana Szewczyka, zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu postanowieniem z dnia 7 marca 2002 r.:

„Czy po wejściu w życie ustawy z dnia 8 czerwca 1995 r. o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej, o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej – Kodeks handlowy oraz o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. Nr 96, poz. 478) ulega zawieszeniu na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. postępowanie sądowe przeciwko zakładowi ubezpieczeń o świadczenie pieniężne stanowiące zobowiązanie, które po ogłoszeniu upadłości zakładu ubezpieczeń przejął zgodnie z przepisem art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 56 cyt. na wstępie ustawy Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny?”

podjął uchwałę:

Sąd zawiesza postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. w sprawie o świadczenia z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, jeżeli w stosunku do pozwanego zakładu ubezpieczeń zostało wszczęte postępowanie upadłościowe.

Uzasadnienie

„P.”, Towarzystwo Ubezpieczeniowo-Reasekuracyjne S.A., Oddział w S., z którym Wiesława K. zawarła umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, uznała co do zasady roszczenia ubezpieczonej z tytułu wypadku objętego tym ubezpieczeniem i wypłaciła jej należne świadczenia, przyjmując, że poszkodowana przyczyniła się do szkody w 50%. W pozwie wytoczonym przeciwko „P.” Wiesława K. zakwestionowała zasadność przyczynienia i wniosła o zasądzenie tej części należnych jej świadczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, których nie otrzymała od pozwanej na skutek przyjęcia przyczynienia. Postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2000 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zawiesił postępowanie z powodu ogłoszenia upadłości pozwanego zakładu ubezpieczeń dnia 16 lutego 2000 roku (art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c.). W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik powódki – wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia – zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem przepisów ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (jedn. tekst: Dz.U. z 1996 r. Nr 11, poz. 62), zaznaczając, iż „w szczególności chodzi o art. 51 ust. 1 i 4”. Sąd Apelacyjny w Poznaniu, rozpoznając ten środek odwoławczy, przedstawił – na podstawie art. 390 k.p.c. – przytoczone na wstępie zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje: (...)

Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny został utworzony na podstawie art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 59, poz. 344 ze zm. – dalej "u.d.u."). Obok niego powstał też – zgodnie z pierwotną wersją art. 57 ust. 1 u.d.u. – Fundusz Ochrony Ubezpieczonych, który powołał Minister Finansów zarządzeniem z dnia 27 sierpnia 1992 r. w sprawie powołania Funduszu Ochrony Ubezpieczonych, jego organizacji i trybu działania oraz procentu składki wnoszonej przez ubezpieczycieli na ten fundusz (M.P. Nr 29, poz. 202 ze zm. – dalej: "zarządzenie z 1992 r.").

Zadania Funduszy były odmienne. Pierwszy z nich wypłacał odszkodowania z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów i rolników za szkody z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego, gdy nie została

zawarta wymagana umowa ubezpieczenia albo nie ustalono sprawcy szkody (art. 51 ust. 2 u.d.u.). Zadanie Funduszu Ochrony Ubezpieczonych polegało natomiast na zaspokajaniu roszczeń ubezpieczonych osób fizycznych w wypadku niewypłacalności ubezpieczyciela w wysokości 100% w dziale ubezpieczeń na życie, 90% w wypadku ubezpieczeń obowiązkowych i 50% w dziale innych ubezpieczeń (art. 57 ust. 2 zdanie drugie u.d.u.).

Fundusz Ochrony Ubezpieczonych podejmował działania – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 27 października 1993 r., III CZP 103/93 ("Biuletyn SN" 1993, nr 10, s.16) – w wypadku niewypłacalności ubezpieczyciela rozumianej jako trwałe zaprzestanie płacenia długów i czynił to niezależnie od wydania przez sąd postanowienia o ogłoszeniu upadłości ubezpieczyciela. W uchwale przyjęto też, że Fundusz Ochrony Ubezpieczonych zaspokajał roszczenia ubezpieczonych osób fizycznych – w granicach określonych w ustawie o działalności ubezpieczeniowej – także po ogłoszeniu upadłości niewypłacalnego ubezpieczyciela. Sąd Najwyższy uznał również, że art. 57 u.d.u. nie zmienił zasad postępowania upadłościowego w stosunku do upadłości ubezpieczyciela. Ubezpieczony mający wierzytelność wobec ubezpieczyciela, który został postawiony w stan upadłości, był zatem zobowiązany zgłosić ją sędziemu-komisarzowi, stosownie do postanowień Prawa upadłościowego, niezależnie od trybu realizacji roszczeń przez Fundusz Ochrony Ubezpieczonych uregulowanego w § 7 zarządzenia z 1992 r. Sąd Najwyższy, akcentując brak możliwości bezpośredniego dochodzenia roszczeń od Funduszu Ochrony Ubezpieczonych, podkreślił, że nie tylko względy prawne, lecz interes ubezpieczonej osoby fizycznej wymagał, aby – tak jak inni wierzyciele – zachowała ona wymogi Prawa upadłościowego dotyczące zgłoszenia wierzytelności sędziemu-komisarzowi. Jednakże stan prawny, który obowiązywał w chwili podejmowania uchwały z dnia 27 października 1993 r., III CZP 103/93, a zwłaszcza § 7 zarządzenia z 1992 r., uzasadniał – zdaniem Sądu Najwyższego – wniosek, że wyczerpanie trybu zgłoszenia i ustalenia wierzytelności uregulowanego w Prawie upadłościowym nie stanowiło warunku zaspokojenia wierzytelności ubezpieczonej osoby fizycznej przez Fundusz Ochrony Ubezpieczonych.

Ten pogląd zdezaktualizował się na skutek nowelizacji zarządzenia z 1992 r., dokonanej zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 19 października 1993 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie powołania Funduszu Ochrony

Ubezpieczonych, jego organizacji i trybu działania oraz procentu składki wnoszonej przez ubezpieczycieli na ten fundusz (M.P. Nr 54, poz. 502), które weszło w życie dnia 10 listopada 1993 r. Według nowej wersji § 7 zarządzenia z 1992 r., Fundusz przejmował – po uznaniu przez sędziego-komisarza listy wierzytelności – zobowiązania upadłego wierzyciela wynikające z umów zawartych przez osoby fizyczne, których wierzytelności zostały uznane, i wypłacał świadczenia na podstawie listy wierzytelności na zasadach określonych w art. 57 ust. 2 u.d.u. Na skutek nowelizacji zarządzenia z 1992 r. nastąpiło więc wyraźne powiązanie zaspokajania roszczeń ubezpieczonych osób fizycznych przez Fundusz Ochrony Ubezpieczonych z postępowaniem upadłościowym. Ten kierunek zmian potwierdziła kolejna nowelizacja zarządzenia z 1992 r., która weszła w życie dnia 22 grudnia 1994 r. (zarządzenie Ministra Finansów z dnia 21 listopada 1994 r. zmieniające zarządzenie w sprawie powołania funduszu ochrony ubezpieczonych, jego organizacji i trybu działania oraz procentu składki wnoszonej przez ubezpieczycieli na ten fundusz, M.P. Nr 62, poz. 549).

Zgodnie z art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 8 czerwca 1995 r. o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej, o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej – Kodeks handlowy oraz o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. Nr 96, poz. 478 ze zm. – dalej "ustawa z dnia 8 czerwca 1995 r."), Fundusz Ochrony Ubezpieczonych uległ likwidacji, a jego prawa i obowiązki przejął Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny po upływie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, czyli z dniem 22 stycznia 1996 r.

Przepisy noweli nie utworzyły nowej instytucji Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, co – wobec pojawienia się odmiennego, choć odosobnionego poglądu – podkreślono także w literaturze. Zawarte w znowelizowanym przepisie art. 51 ust. 1 stwierdzenie: „Tworzy się Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny...” stanowi dosłowne powtórzenie treści tego przepisu w dotychczasowym brzmieniu, które zostało podyktowane wyłącznie potrzebami redakcyjnymi. Zatem omawiana nowela zmieniła jedynie i rozszerzyła zakres działania Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. Do jego zadań obecnie należy także zaspokajanie – w wypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń – roszczeń uprawnionych z tytułu umów obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów i rolników za szkody z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego oraz ubezpieczenia

na życie w wysokości 50% wierzytelności, nie więcej jednak niż kwota będąca równoważnością w złotych 30 000 euro, według średniego kursu Narodowego Banku Polskiego, zgodnie z tabelą kursową ogłoszoną przez tenże Bank, obowiązującą w dniu ogłoszenia upadłości (art. 51 ust. 4 u.d.u.).

Zagadnienia związane z realizacją roszczeń uprawnionych, w wypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń, są przedmiotem regulacji zawartej w art. 56 i 57 u.d.u. Ze względu na wątpliwości, które spowodowały przedstawienie rozpoznawanego zagadnienia prawnego, istotne znaczenie ma wykładnia art. 56 u.d.u., ponieważ ten przepis normuje kwestie związane z realizacją – w razie upadłości zakładu ubezpieczeń – roszczeń uprawnionych z tytułu umów obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Problem polega na rozstrzygnięciu zagadnienia, czy dotychczasowe powiązanie między realizacją roszczeń przez Fundusz Ochrony Ubezpieczonych a postępowaniem upadłościowym zachodzi także po przejęciu zadań Funduszu Ochrony Ubezpieczonych przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny. Jego istnienie oznaczałoby bowiem, że wierzytelność uprawnionego z tytułu obowiązkowego komunikacyjnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej należy do masy upadłości, co uzasadniałoby zawieszenie postępowania, toczącego się między tym uprawnionym a upadłym zakładem ubezpieczeń, na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c.

Zagadnienie relacji między realizacją przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny – w razie upadłości zakładu ubezpieczeń – roszczeń uprawnionych z tytułu obowiązkowego komunikacyjnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej a postępowaniem upadłościowym było już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego na podstawie przepisów ustawy o działalności ubezpieczeniowej znowelizowanej ustawą z dnia 8 czerwca 1995 r. W wyroku z dnia 14 marca 2001 r., II CKN 433/00 (nie publ.) Sąd Najwyższy stwierdził, że również po zmianie stanu prawnego zaspokajanie roszczeń przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, w omawianej sytuacji, jest powiązane z postępowaniem upadłościowym, w stopniu uzasadniającym wniosek, że czynności Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego muszą być poprzedzone zgłoszeniem wierzytelności do masy upadłości. Powód dochodzący od zakładu ubezpieczeń świadczeń z tytułu obowiązkowego komunikacyjnego ubezpieczenia

od odpowiedzialności cywilnej powinien zatem – po ogłoszeniu upadłości zakładu ubezpieczeń – zgłosić wierzytelność sędziemu-komisarzowi i dopiero po umieszczeniu jej na liście wierzytelności zostanie zaspokojony przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny.

Za aprobatą tego stanowiska przemawiają następujące argumenty.

Przepisy ustawy o działalności ubezpieczeniowej – w przeciwieństwie do stanu prawnego z okresu obowiązywania zarządzenia z 1992 r. w pierwotnej wersji – nie dają podstaw do ustalenia odrębnego trybu realizacji przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny świadczeń należnych ubezpieczonym z tytułu obowiązkowego komunikacyjnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w wypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń.

Przepis art. 56 ust. 1 u.d.u. stwierdza tylko ogólnie, że Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny wypłaca poszkodowanym i uprawnionym świadczenia, a spełnienie tego obowiązku ma nastąpić po przejęciu z masy upadłości upadłego zakładu ubezpieczeń zobowiązania szkodowego wraz z aktami.

Żaden przepis ustawy o działalności ubezpieczeniowej nie nakłada na Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny – w wypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń – obowiązku ustalenia odpowiedzialności upadłego zakładu i wysokości świadczeń. Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny nie ustala odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń i wysokości świadczeń także w wypadku zaspokajania roszczeń uprawnionych z tytułu umów obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem tych pojazdów i rolników z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego, gdy nie została zawarta wymagana umowa ubezpieczenia lub nie ustalono sprawcy szkody (art. 52 ust. 2 u.d.u.). Postępowanie w tym zakresie – zgodnie z § 26 i § 35 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz.U. Nr 26, poz. 310 ze zm.) oraz § 22 i § 30 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 1993 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności rolników z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego (Dz.U. Nr 134, poz. 653 ze zm.) – przeprowadza bowiem zakład ubezpieczeń, a następnie przesyła dokumenty dotyczące roszczeń poszkodowanego do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

Obowiązek ustalania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń i wysokości świadczenia został wprost nałożony na Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny dopiero ustawą z dnia 21 listopada 2000 r. o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 70, poz. 819), ale ustawodawca – zgodnie z art. 56 ust. 5 u.d.u. – ograniczył go do nowego zadania Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, które polega na zaspokajaniu roszczeń uprawnionych z tytułu umów ubezpieczenia, o których mowa w art. 54 ust. 4 u.d.u. i w zakresie określonym w tym przepisie, w wypadku oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń lub umorzenia postępowania upadłościowego, jeżeli majątek dłużnika nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego, a także w wypadku zarządzenia likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń, który nie spełnia świadczeń ubezpieczeniowych (art. 51 ust. 7 u.d.u.).

W ustawie o działalności ubezpieczeniowej nie został określony termin, w którym Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, odpowiadający za upadły zakład ubezpieczeń, powinien zbadać zasadność roszczeń i wypłacić należne świadczenie.

Osoby, którym – w razie ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń – należą się świadczenia z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, nie zostały wyposażone przez ustawę o działalności ubezpieczeniowej w uprawnienie bezpośredniego dochodzenia ich od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, tak jak w wypadku świadczeń należnych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem tych pojazdów i rolników za szkody z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego, gdy nie została zawarta wymagana umowa ubezpieczenia lub nie ustalono sprawcy szkody (art. 8 ust. 5 u.d.u.).

Nie ma podstaw do normowania trybu realizacji świadczeń przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny poza ustawą, ponieważ brak stosownej delegacji ustawowej. Określony w art. 54 ust. 2 u.d.u. zakres spraw, które może regulować statut Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, nie obejmuje ustalenia trybu zaspokajania roszczeń ubezpieczonych. Zgodnie z zakresem przytoczonej delegacji ustawowej, statut Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, ogłoszony w obwieszczeniu Ministra Finansów z dnia 4 kwietnia 1996 r. w sprawie ogłoszenia statutu Ubezpieczeniowego Funduszu

Gwarancyjnego (Dz.Urz.M.F. Nr 10, poz. 41), nie zawiera postanowień regulujących omawianą kwestię .

Z przedstawionych powodów należało uznać, że – w razie ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń – prawidłowe ustalenie wierzytelności gwarantują osobom uprawnionym do świadczeń przepisy Prawa upadłościowego, normujące zgłaszanie i ustalanie wierzytelności (art. 150-170 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 24 października 1934 r. – Prawo upadłościowe, jedn. tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512 ze zm.). Ta procedura nie tylko określa sposób zgłoszenia wierzytelności przez zainteresowanego i postępowanie w przedmiocie jej uznania, ale także zapewnia uprawnionym środki zaskarżenia postanowienia co do uznania lub nieuznania zgłoszonej wierzytelności (art. 162 Prawa upadłościowego) oraz postanowienia w przedmiocie rozpoznania sprzeciwu (art. 78 Prawa upadłościowego).

Przepis art. 78 u.d.u., po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 8 czerwca 1995 r., stanowi wprost, że – w wypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń – syndykiem masy upadłości może zostać ustanowiony inny zakład ubezpieczeń. Jest zatem możliwość ustanowienia syndykiem podmiotu, który będzie dysponował ogólnokrajową siecią placówek, wyspecjalizowaną kadrą oraz technicznymi możliwościami przeprowadzenia w stosunkowo krótkim czasie weryfikacji wierzytelności zgłoszonych wobec upadłego. Z tego względu nałożenie na Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny obowiązku ustalenia odpowiedzialności upadłego zakładu ubezpieczeń i wysokości należnych świadczeń byłoby nie tylko nieracjonalne, ale zmusiłoby Fundusz do stworzenia w celu wykonania tego zadania rozwiniętej struktury organizacyjnej, która wymagałaby finansowania z wpłat zakładu ubezpieczeń, a zatem pośrednio przez osoby zawierające ubezpieczenia.

Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, będący niepaństwową osobą prawną, jest obecnie wyposażony – jak wynika ze statutu – w system organów do których należy zgromadzenie członków, rada funduszu i zarząd. Jedynie członkowie zarządu, składającego się z trzech do pięciu osób, wykonują swoje obowiązki w ramach stosunku pracy (§ 29 ust. 4 statutu). Poza wymienionymi organami istnieje jeszcze biuro zarządu, które realizuje zadania zarządu jako organu wykonawczego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (§ 35 ust. 1 statutu).

Z przedstawionego wyводу wynika, że nie ma podstaw do uznania, iż nowelizacja ustawy o działalności ubezpieczeniowej, dokonana ustawą z dnia 23 czerwca 1995 r., zmieniła dotychczasowe powiązanie między zaspokajaniem przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny – w razie upadłości zakładu ubezpieczeń – roszczeń z tytułu obowiązkowego komunikacyjnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej a postępowaniem upadłościowym. Zatem w sprawie o świadczenia z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów sąd zawiesza postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli w stosunku do pozwanego zakładu ubezpieczeń zostało wszczęte postępowanie upadłościowe. Wierzytelności uprawnionych z tytułu obowiązkowego komunikacyjnego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej podlegają bowiem ustaleniu w postępowaniu upadłościowym i do czasu ich zaspokojenia przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny należą do masy upadłości.

Przepis art. 56 ust. 1 u.d.u. należy traktować jako źródło gwarancyjnej odpowiedzialności cywilnej Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, która powstaje obok wcześniej ukształtowanej odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, z chwilą ogłoszenia jego upadłości. Przejęcie przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny tzw. akt szkody (por. art. 51 ust. 1 u.d.u.), o którym mowa w art. 56 ust. 1, nie stanowi przesłanki konstytutywnej powstania tej odpowiedzialności, ponieważ chodzi tu o czynność natury technicznej. Mimo brzmienia art. 56 ust. 1 u.d.u. (*verba legis*: „Fundusz przejmuje... zobowiązania szkodowe”), nie ma usprawiedliwionych podstaw do konstruowania przystąpienia Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego do długu zakładu ubezpieczeń (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 65/01, OSNC 2002, nr 9, poz. 108).

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w uchwale.